

rozsudky nižších soudů, odsuzující k placení zaopatřovacích požitků teprve po vynesení rozsudků splatných ponechány v platnosti, ježto v tom směru dovolání nebylo podáno (§ 504 c. ř. s.). Rovněž nepřipadně poukazuje dovolatelka na rozhodnutí uveřejněná ve sb. n. s. pod čísly 944 a 3188. Rozhodnutí tato se týkají výměnických dávek, dávkám těm přiznána v rozhodnutích těch povaha výživného a proto bylo u nich použití druhé věty § 406 c. ř. s. opodstatněno.

Co se týče výtky, že odvolací soud neshledal v žalobě, pokud se domáhala v ní žalobkyně zaopatřovacích požitků pro dobu po rozsudku, žalobu určovací, jest poukázati, jak již také odvolací soud učinil, na to, že žalobní žádost podle smyslu i podle svého doslovu, jež zde netřeba opakovati, zní na plnění, nikoli na určení. Žalobní žádost změněna nebyla a proto odvolací soud určovací výrok, jak mylně za to má žalobkyně, nemohl vydati (§ 405 c. ř. s.). Poukazuje-li žalobkyně na rozhodnutí sb. n. s. čís. 6004, jest k tomu uvést, že v dotyčném případě zněla žalobní prosba co se týče zaopatřovacích požitků pro budoucnost, na zjištění, nikoli na plnění, a dovolává se proto žalobkyně neprávem tohoto rozhodnutí na podporu svého stanoviska, že jí měly býti zaopatřovací požitky pro dobu po vydání rozsudku přiznány alespoň určovacím výrokem.

Čís. 9655.

Pensijní pojištění.

Skladištní dělník, jehož práce záleží převážně z tělesných úkonů, není obchodním pomocníkem a není podroben pojistné povinnosti ani podle cís. nařízení ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. ani podle zákona ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. Nezáleží na tom, zda zaměstnavatel označil zaměstnance jako skladníka, nýbrž na tom, zda zaměstnanec podle prací jím vykonávaných byl skladníkem ve smyslu zákona.

(Rozh. ze dne 15. února 1930, Rv I 24/30).

Žalobkyně domáhala se na žalované firmě placení měsíčního důchodu 300 Kč a náhrady pohřebního 1.800 Kč, tvrdíc, že žalovaná firma nepřihlásila manžela žalobkyně k pensijnímu pojištění, čímž žalobkyně přišla o nárok na vdovský důchod a na náhradu pohřebního proti všeobecnému pensijnímu ústavu. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatelka uplatňuje číselně dovolací důvody čís. 3 a 4 § 503 c. ř. s., neprovádí však prvý z nich podle zákona, spatřujíc rozpor se spisy jen ve výkladu odvolacího soudu, jehož se jím dostalo dopisům zemské úřadovny všeobecného Pensijního ústavu v Praze ze dne 15.

října 1927 a 12. ledna 1928. Výklad listin patří do oboru právního posouzení, jehož správnost se přezkoumává s hlediska dovolacího důvodu čis. 4 § 503 c. ř. s., což se také při rozboru tohoto důvodu stane. Dovolatelka připouští ve shodě s řečeným dopisem ze dne 12. ledna 1928, že její manžel František G. za účinnosti zákona ze dne 16. prosince 1906 čis. 1 ř. zák. z roku 1907, od 1. ledna 1909 do 30. září 1914, nebyl pensijnímu pojištění podroben, poněvadž v té době neměl plat měsíční ani roční (srov. § 1 uved. zák.). Pokud jde o další služební dobu až do smrti Františka G-a (15. února 1926), nutno rozeznávat mezi údobím účinnosti císařského nařízení ze dne 25. června 1914 čis. 138 ř. zák. a účinnosti zákona ze dne 5. února 1920 čis. 89 sb. z. a n. Cís. nařízení čis. 138/14 stanoví, že skladištní služba zakládá pojistnou povinnost jen, patří-li pod některé z ustanovení § 1 bod 3 c) až e). Ustanovení c), jež má za předpoklad určité předběžné studium, nepřichází tu vůbec v úvahu. Ustanovení d) a e) bylo by použiti, kdyby bylo zjištěno, že František G. byl správcem skladiště, po případě skladníkem správou skladiště pověřeným pokud se týče, že jeho činnost záležela v dozoru na práci osob jiných jemu podřízených. Podle zjištění nižších soudů nejsou však tyto předpoklady v nižádném směru splněny, ježto František G. nebyl ani správcem skladiště ani skladníkem správou skladiště pověřeným, nýbrž jen skladištním dělníkem a nebylo také jeho úkolem, by na práci jiných dělníků dozíral. Podle zákona čis. 89/20 jsou pojištěním povinni zejména zaměstnanci, kteří vykonávají převážně duševní práce nebo kteří k pracím jiných pravidelně dohlížejí. Že předpoklad posléz uvedený není v souzeném případě splněn, bylo doloženo. Pokud jde o předpoklad první, je ze zjištění nižších soudů zřejmo, že práce Františkem G-em vykonávané záležely převážně z úkonů tělesných. Hledíc k ustanovení § 1 odst. 2 b) zákona čis. 89/20 bylo by ještě uvážiti, zda František G. jako skladištní dělník vykonával služby kupecké. Leč ani na tuto otázku nelze odpověděti kladně, neboť zjištěné práce Františka G-a nepatří do oboru činnosti, jež se v běžném smyslu slova nazývá činností kupeckou (obchodní). Veškeré práce Františku G-ovi ve skladišti svěřené dovedl vykonávat i za jeho nepřítomnosti vykonával i jiný dělník skladištní a nebylo k tomu kromě fyzické způsobilosti potřebí více, než aby uměl čísti a psát. Nelze tedy Františka G-a řaditi ani mezi obchodní pomocníky ve smyslu § 1 zákona ze dne 16. ledna 1910 čis. 20 ř. zák. Tím jest doloženo, že František G. ani za účinnosti císařského nařízení čis. 138/14 a zákona čis. 89/20 nebyl podroben pojistné povinnosti. Rozhodnutí nižších soudů, jež jsou zbudována na stejném právním předpokladu, vyhovují zákonu a nejsou v rozporu ani s právním stanoviskem, jež zaujala zemská úřadovna všeobecného ústavu pensijního v dopise ze dne 15. října 1927, tvrdíc, že František G. byl ve své vlastnosti jako skladník podroben pojistné povinnosti, nemusil-li převážně spolupracovati manuálně. Tím neprojevila úřadovna názor, že František G. byl podroben pojistné povinnosti bezpodmínečně, nýbrž jen za předpokladů právě uvedených, jichž jsoucnost ve sporu ovšem zjištěna nebyla. Při posuzování věci nezáleží na tom, že žalovaná spo-

lečnost kdysi Františka G-a označila jako skladníka, nýbrž na tom, zda František G. podle prací jím vykonávaných skladníkem ve smyslu zákona byl. Podle zjištění nižších soudů byl však František G. jen skladištním dělníkem podřízeným Otovi K-ovi, který byl zároveň správcem skladiště.

Čís. 9656.

Žalobní prosba jest neurčitá, domáhá-li se jen dodržení smlouvy bez bližšího údaje, jakého obsahu a v jakém směru.

K neurčitosti žalobního návrhu jest přihlédnouti z úřadu. Soud není ani oprávněn ani povinen, by neurčitou žalobní žádost podle výsledku jednání sám doplnil aneb upravil.

(Rozh. ze dne 15. února 1930, Rv I 126/30).

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě, by žalovaná byla uznána povinnou dodržeti pachtovní smlouvu a uznati, že pachtovní poměr mezi ní a žalobci trvá až do 1. listopadu 1931. Odvolací soud žalobu zamítl pro neurčitost žalobní prosby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Dovolání napadá rozsudek pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jež spatřuje v tom, že odvolací soud zamítl žalobu pro neurčitost žalobního žádání. Leč dovolání není opodstatněné. Civiální řád soudní předpisuje v § 226, by žaloba obsahovala určitou žádost, neboť jest to důležité pro určení příslušnosti soudu a rozhodné jest to pro případný rozsudek. Určité a jasné žádání žalobní, jemuž se podle § 405 c. ř. s. musí rozsudek přimykati, má význam i pro exekuční řízení, ježto, nemá-li rozsudek náležitostí vytčených v § 7 ex. ř., nelze na jeho základě exekuci povolit. K určitosti žalobní prosby jest soudu přihlížeti, i kdyby v tom směru nebylo odpůrcem nic namítáno, na příklad při rozsudku pro zmeškání. Proto nelze důvodně vytýkati, že odvolací soud zkoumal žalobní žádání v uvedeném směru a, shledav je neurčitým, žalobu zamítl, aniž žalovanou byla proti žalobní prosbě vznesena námitka neurčitosti. Tím se odvolací soud, jak mu dovolatelé vytýkají, neprohřešil proti zásadě § 405 c. ř. s., že nelze rozsudkem přiknouti něco, co nebylo navrženo. Odvolacímu soudu jest přisvědčiti, že žalobní žádost není, jak předpisuje a na mysl má § 226 c. ř. s., náležitě určitá. Žalobní prosba zní, by žalovaná byla uznána povinnou dodržeti pachtovní smlouvu ze dne 15. března 1925 a uznati, že pachtovní poměr mezi ní a žalobci trvá až do 1. listopadu 1931. V žalobní prosbě se neuvádí, čeho se pachtovní smlouva týká, nejsou v ní uvedeny pachtované pozemky a schází údaj o pachtovním. Žadající odsouzení k dodržení smlouvy, neuvedli žalobci v žalobní žádosti, které konkrétní jednání od žalované žádají, na příklad, zda žádají, by jim užívání pachtov-